

lingen af det sædelige Liv her i vort Folk. Det er det, jeg mente med mine Udtalelser, og det troede jeg at kunne udtale, da jeg forudsatte, at Adressen var tilstrækkelig bekendt her i Thinget. Det er paa ingen Maade min Hensigt at stige Lovforslagets Forsvarere for ikke med ligesaa varm Interesse som jeg at arbejde for det sædelige Livs Fremme, og jeg tror, at jeg ved mine Udtalelser under de forskjellige Behandlinger tilstrækkelig har varet mig for at rette nogen saadan Beshyldning mod Noget. Jeg ser paa Sagen saaledes, at de Herrer, der forsvare Loven, ikke se med samme Blik paa den som jeg og ikke indrømme Rigtigheden af de Konsekventer, som jeg mener, at den vil medføre. Jeg for mit Bedkommende betone de udtrykkelig, at det var fra mit eget Standpunkt jeg udtalte mig. Jeg kan ikke se Andet, end at Loven vil medføre farlige Konsekventer, og jeg er derfor nødt til at stemme imod Forslagets Vedtagelse.

Rosenvørn: Det, som er fremhævet i Dag, synes mig at være, at de uægte Børn og de uægte Børns Mødre blive fordelagtigere stillede end Ugtehustruene og deres Børn. Dette kan nu efter min Mening siges i en vis Betydning, men jeg bør dog gjøre opmærksom paa Et, og det er, at den Hustru, som søger sig uheldig stillet i pænuari Henseende, og hendes Børn, have en ganske anden Afgang til Familiens og Bønnenes Hjælp end den Kvinde, som ved et usædeligt Forhold er kommen til at sætte et Barn i Verden. Baade det Barn, som er uægtet, og selve Moderen ere stillede ganske anderledes ufordelagtig i den offentlige Mening, og man er mindre tilbøielig til at hjælpe hende og hendes Barn end til at hjælpe Hustruen og de ægte Børn. Nu veed jeg meget godt, at der siges, at den gifte Kone kan blive udsat for en meget streng Behandling af Fattigvæsenet, og det er ogsaa rigtigt, efter Loven kan hun det. Men den praktiske Erfaring siger og lærer, at naar en Ugtehustru er forladt af sin Mand og ikke kan komme ud af det, er der en større Beredvillighed til Støde til at hjælpe hende, og man bruger saadant ikke Fattigvæsenets strengeste Regler overfor hende, hvorimod man snarere er tilbøielig til at bruge dem mod den Kvinde, som har født et uægte Barn. — Ja dette kan jo være nok. Selvfølgelig er der om et Forhold som dette ganske overordentlig meget at sige, men jeg har blot villet fremhæve dette som en Modsigning til det, der er blevet sagt om, at Moderen til et uægte Barn er stillet saa overordentlig fordelagtig

lige overfor Moderen til det ægte Barn. Jeg vil dog tilføie een Ting, og det er, at dersom denne Lov skulde give Anledning til, at man alvorlig overveier, hvorledes man kunde forbedre den fraseparerede, frastilte eller forladte Hustrus Stilling, vilde dette jo ogsaa være en Binding.

Justitsministeren (Melleman): Med Hensyn til de Bemærkninger, som fremkom fra den ærede næstsidste Taler, skal jeg endnu kun fremhæve, at Spørgsmaalet om dette Lovforslags Stilling til Ugtefædet dog ikke kan afhænge af, om man vil indskrænke Retten til det første uægte Barn og negte den for de følgende, eller man ikke gjør det. Hvis Lovforslaget gaar Ugtefædet som saadant for nær, maa det virkelig være Tilfældet, enten man bliver staaende ved eet Barn, eller udstrækker Begunstigelsen efter Loven til Flere. Hvad angaar Lovens Indflydelse paa Sædelighedstilstanden, kan naturligvis Ingen forhindre, at der i saa Henseende er forskjellige Meninger hos forskjellige Personer, det vil sikkert ogsaa vise sig at være Tilfældet. Jeg skal imidlertid som et ganske mærkeligt Bevis paa et Støn i modsat Retning af det ærede Medlems ikke undlade at anføre, at een af Overbringerne af de Adresser, som det ærede Medlem nævnte, da han overbragte Adressen til mig, netop udtalte sin Glæde over, at man nu var i Begreb med at gjøre Noget for de stakkels uægte Børns Mødre.

Ethyr: Dertil kan jeg kun svare, at det kommer jo an paa, om den Paagjældende ogsaa tilbørlig har sat sig ind i Lovforslaget. Jeg vil minde om, hvad jeg tidligere har sagt, at først efter at jeg havde sat mig mere ind i Lovforslaget, var det, jeg kom til at se lidt anderledes derpaa. Jeg mener rigtignok, der er stor Forskel paa, om man af Humanitetshensyn gjør, hvad man kan, for den Kvinde, der søder første Gang, naar der altsaa foreligger Mulighed for, at det er en stakkels forført Kvinde, som man har al Grund til at have Medlidenhed med, eller om man udstrækker den samme Begunstigelse til Mødre, som føde uægte Børn den ene Gang efter den anden.

Da ingen Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 44 Stemmer mod 3.